

en midlertidig Volsig, reiste jeg ud paa denne Expedition. Jeg ankom til Goodmans Creek henimod Aften, besaa Pladsen for min fremtidige Virksomhed og fandt den at være et ret smukt Sted; paa den ene Side af Floden laa den lille Slette der, efter Sigende, indeholdt Guldet, omgivet af Skov, og paa den anden begyndte de stejle Skovbegrøede Høje, der strakte sig lige op til Mount Blackwood. Efterat have udvalgt et Træ, hvorunder jeg bedst kunde bygge min Bountil, lagde jeg mig ned og sov, drømmende om 'Guld og grønne Skove'.

Næste Dag lykkedes det mig ved gode Benneres Hjælp at faae mit Telt op, der paa engang tjente til Bountil, Pakhuus, Sovegemal osv.; med de sædvanlige Hjælpekilder i Minerne, gamle Fouslager og Barkstykker, havde jeg snart Disten færdig og manglede nu kun Kunderne. De kom ogsaa. Folk maae leve, hvor de saa end opholde sig; da mit Udsalg nærmest kunde kaldes en Spøkhøkerbountil og mest indeholdt Fødevarer, folgte jeg ogsaa mine Bæser godt. Arbejderne syntes alle at være ved godt Mod, og da Jagen endnu var gaaet dybt nok til at kunne dømmes om Rigdomigheden, nærmede de som sædvanligt de mest overdrevne Forhaabninger. Efter endt Dagsværk leirede de sig ved Baal, der altid holdes vedlige udenfor hvert Telt, for at nyde Aftensmad, og gjorde derpaa Besøg omkring til Naboerne for at høre, om Noget af Velydenhed var fundet. Det Hele tog sig malerisk ud og Virkningen blev orchiet ved en Skovbrand, der netop udbrød paa Høiene hin-

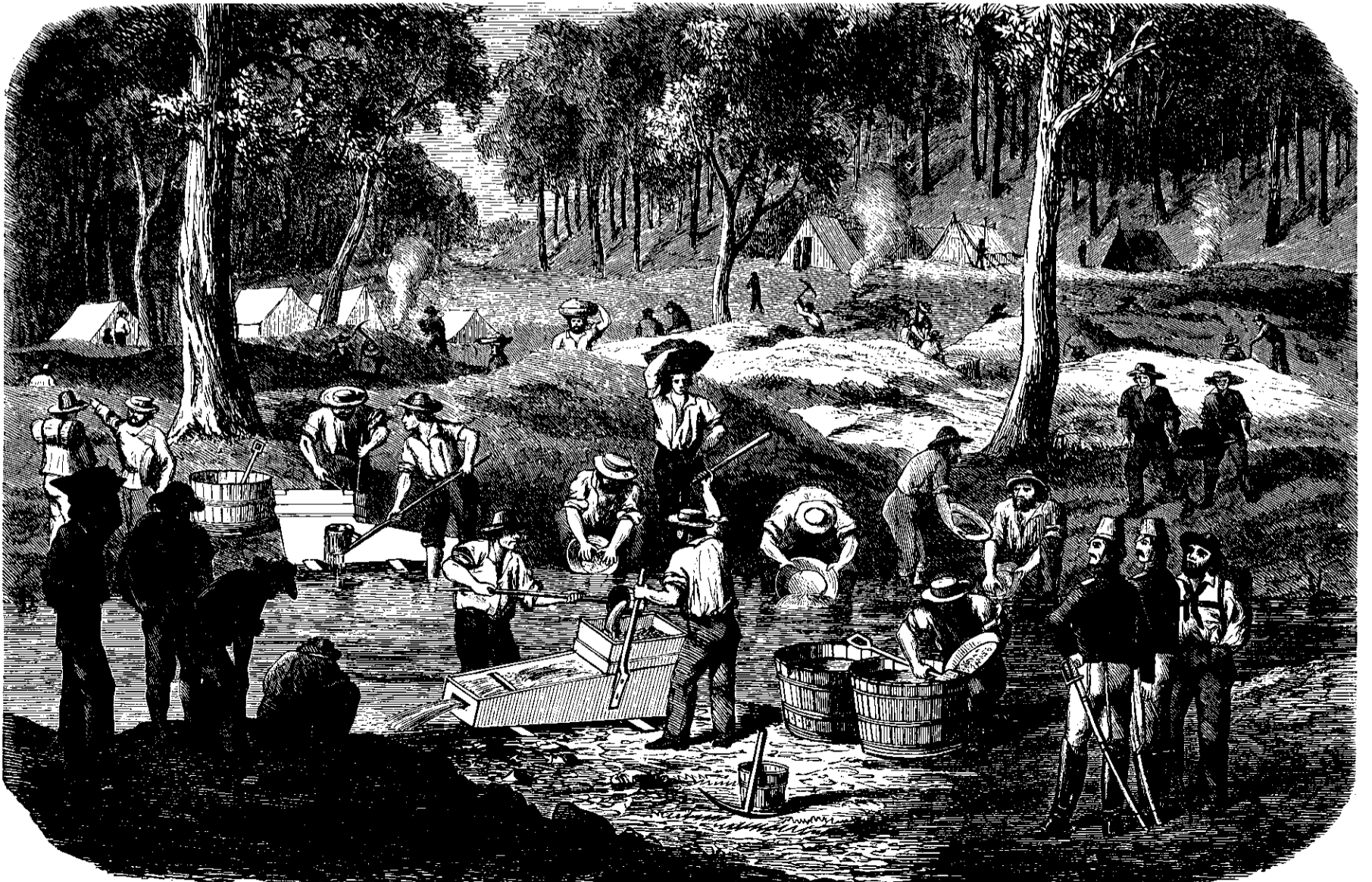
Afsted til Port Curtis!

ides Floden. Slige Brande forekomme meget ofte, da Alt er saa udtørret, hvorfor Politiet har sat en Mulct af 100 Pund Sterling for Enhver, der unblader at slukke en Ild, antændt i Skovene til at tage ved. Vi havde flere muntre Aftener der, men besværre varede Fornøielsen kun kort; omtrent samtidigt vare de fleste Huller tilstrækkeligt udgravede til at vise, at der ikke fandtes Guld nok til at lønne Arbeidet, og der paafulgte et almindeligt Opbrud. Telte bleve revne ned; Tæpper rullede sammen, hvorhen man saa; det var ikke det behageligste Syn for Kjøbmanden. Flere reiste samme Dag, medens Andre endnu bleve tilbage for at hvile ud og overtænke, hvilken Kaas de nu skulde styre. Om Aftenen blev der Larm i Leiren; Nogle havde druknet deres Sorg i Flasken, Andre gave deres bellemte Hjerte Lust i lydelige Forbandelser og en Deel morede sig med at rulle Steen og kaste Jord ned i Hullerne, som de saa moisommeligt havde gravet. Dette Dage efterat

meente, jeg allerede havde samlet en saadan Formue, at jeg havde truffet mig tilbage fra Forretningerne. At opgjøre med mine Creditorer var kun et Dieblits Sag, og det skete uden Skifterettens Hjælp. Saaledes endte mit første Tog til Minerne. —

Naar man som Guldgraver kan tjene saameget, at man ikke behøver at sulte, har dette Liv, tiltrods for de store Savn og Anstrengelser, som ere forbundne dermed, noget tiltrækkende; der er noget frit og uafhængigt ved det, og altid en Mulighed for, at man engang ved et heldigt Kast med Lykkens Tærning kan faae hvad der ellers koster hele Mars Arbeide; Tingene er da, at holde op i rette Tid. Men en uheldig Guldgravers Stilling er en af de ynkeligste i Verden: bestaabt Stid og Slæb — det haarbeste Arbeide fra Morgen til Aften, og saa maastee ikke at fortjene saameget, at han kan spise sig mæt — altid paa Marchen fra en Mine til en anden, til-

jeg kom, vaagne jeg en Morgen og var tilsyneladende ganske alene tilbage ved Goodmans Creek. Jeg vandrede over Sletten, der sigende en Kirkegaard rede til at modtage en Mængde Døde, og traf endelig en, siger og skriver een Guldgraver, der endnu haardnakket vedblev at grave og vasse. Jeg indfaa imidlertid, at der ikke kunde tjenes meget ved at holde Bountil for ham; med et Par Slag af min Tre faldt mit Telt og alle mine Luftkastler. Med Karren pakket drog jeg igjen ind i Byen og blev lykønsket af alle mine Venner, der

Guldvasning ved Minerne i Bendigo.